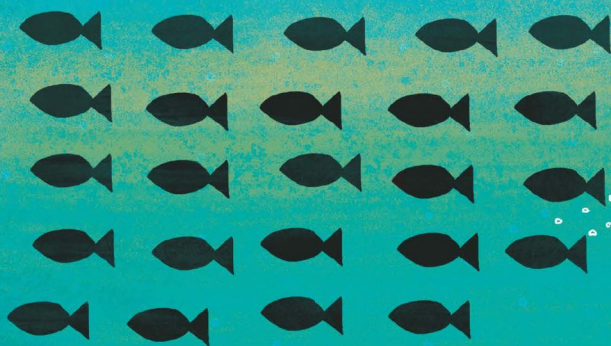

MÁM HLAS, ALE TEN MI NEPATŘÍ...

MLČETI

ZLATÁ RYBKA

ANNABEL PITCHEROVÁ

MLČETI ZLATÁ RYBKA

MLČETI ZLATÁ RYBKA

ANNABEL PITCHEROVÁ

#BESKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Text © Annabel Pitcher 2015
Translation © Barbara Hajná 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart 2019
First published in Great Britain in 2015 by Indigo
All rights reserved

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena
ve vyhledávacím systému či šířena jiným způsobem – elektronicky,
mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak – bez předchozího
písemného svolení majitelů autorských práv.

Mlčeti zlatá rybka

Z anglického originálu *Silence is Goldfish* (Indigo, Great Britain, 2015)

přeložila Barbara Hajná

Redigovala Eva Zátková

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2019

Vydání první

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-702-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

*Věnováno Isaacovi s nadějí,
že nikdy nezapomene, kam patří*

PRVNÍ ČÁST

KAPITOLA I

Někde na internetu určitě existuje seznam věcí, co by si člověk měl koupit, než uteče z domova, ale mobil se mi jako obvykle vybil. Přísahám, že zkolabuje pokaždé, když přijde nějaký stres. Zrovna teď mi v kapse tvrdě spí, takže si žádný soupis nejdůležitějších potřeb pro život na útěku nemůžu vyhledat, ale dětská baterka ve tvaru zlaté rybičky mi každopádně připadá jako rozumná volba. S tím oranžovým ksichtíkem vypadá dost přátelsky a mně se zrovna teď nějaký kámoš fakt hodí, takže ji házím do košíku, kde se usadí v koutku a lesklýma černýma očkama sleduje, jak si vybírám tampony, kapesníčky, dvě čokoládové tyčinky a jeden časopis.

Z Manchesteru do Londýna to vlakem trvá dvě hodiny, takže budu potřebovat něco ke čtení a taky na schovávání, protože při mém štěstí Jack určitě zalarmuje policii, jakmile si všimne, že jsem pryč. Než dorazím na nádraží Euston, všude na záchodcích budou moje fotky s nápisem *Pomozte najít mou Tessie-T* obrovským a extra tučným písmem. Řekněme si to na rovinu, Jack fakt není ten typ, který by zahodil příležitost rozpoutat nějaké drama, a když se rodičům ztratí dítě, musí to být to nejhorší, co je může potkat. Tohle

pomyšlení mě málem přinutí pustit košík z rukou a rozběhnout se rovnou domů, takže si připomenu, že můj takzvaný tatínek je teď, po tom, co jsem objevila na jeho počítači, můj úhlavní nepřítel. Ale pořád mi to rve srdce, když si představím výraz, s jakým se asi zadívá na mou prázdnou postel s pokrývkou z *Hvězdných válek*, kterou jsem si koupila loni a předstírala, že to myslím jako nějakou ironickou srandíčku, zatímco ve skutečnosti jsem zkrátka chtěla spát s Lukem Skywalkerem, a kdo by se mi taky mohl divit, když se koukne, jak to umí se světelným mečem.

Máma zakřičí: „Jacku, pojď sem!“ a hlas jí přitom zazní naléhavěji, než by člověk čekal takhle v sedm ráno, kdy mi vždycky vtrhne do dveří s hrnkem čaje, stejně pravidelně jako kukačka v hodinách, která je sice spolehlivá, ale taky dost otravná. Bez legrace, toho čaje jsem se nenapila už tři roky. Takhle šíleně brzo ráno je pro mě namáhavé i jenom zvednout hlavu z polštáře, ale stejně jsem vděčná, a máma to ví. Když zaskřehotám „Díky“, vždycky mi zmáčkne chodidlo. Tohleto je láska, donekonečna vařit čaj někomu, kdo ho nikdy nepije, jenom pro případ, že jednoho rána zničehonic dostane chuť aspoň si z něj usrknout, a já mám chuť vychrstnout ten čaj mámě do obličeje, ale zároveň bych si ho chtěla vychutnat, a nemůžu udělat ani jedno, protože ji už nikdy neuvidím. Asi tak za hodinu zjistí, že jsem pryč, s hrůzou se podívá na mou prázdnou postel, na kterou zároveň vyskočí Jedi, aby mě olízl, a začne kňourat, když mě tam neuvidí.

A já kňourám taky, nohy ve stříbrných martenskách mi při procházení uličkami obchodu pulsují bolestí, protože tolik se nenachodily dobré čtyři roky. Kdysi dávno mě ze všeho

nejvíc bavilo utíkat s větrem o závod a hvízdát přitom skrze mezeru mezi předními zuby. Lítala jsem s rozpaženými rukama jako tlustý motýl, a pane jo, pamatuju si, jaké jsem tenkrát mívala zářivé barvy, jenže ty už vybledly a teď se tu sotva ploužím. Ploužím se už od té chvíle, co jsem se ve dvě deset vykradla z domu, hledám pevnou půdu, na které bych se mohla zastavit a ujistit se, že Země ještě pořád drží pohromadě, i když můj svět se právě rozpadl na kousky. Ztracená ve tmě jsem bloumala známými ulicemi a vlastní myšlenky mě přitom tolik děsily, že jsem se nedokázala bát ničeho dalšího. A teď jsem tady a mám plán zahrnující zlatou rybku, která se tváří dost šokovaně, protože když se dneska ráno probudila vedle rozmrazovacího spreje v regálu firmy Texaco Garage, což je jediný domov, který kdy poznala, takhle si další vývoj rozhodně nepředstavovala.

Oči mi natékají jako mraky plné deště. Za chvíli se spustí liják a o to přece nikdo nestojí, že ne, takže začnu předstírat, že jsem někdo jiný, osoba, které je už přes třicet, život má uspořádaný a právě míří na vlak do Londýna, kde má důležitou schůzku, rozhodně ne patnáctka s vlasy obarvenými načerno, odrostlými kořínky a bez táty. Říkám bez táty, ale přitom by můj táta mohl klidně sedět třeba tamhle za pokladnou, i když zrovna tenhle chlápek nevypadá na to, že by zplodil takový kus dcery, jako jsem já. Ne že bych se chtěla shazovat, ale kosti mám silné a obalené slušnou vrstvou masa, zatímco tenhle týpek je spíš hubeňoučké kuřátko se slepičím obličejem. Položím před něj košík, on se podívá skrze mě a pak na pokladně vychrtlou rukou vyfuká cenu zlaté rybky, protože na ní chybí čárový kód.

„Pardon,“ řeknu, jako by to byla moje chyba. Chlápek mi omluvu nevezme na vědomí, což je od něj docela nevychovanost, ale v podstatě je mi to fuk, protože kdybych vůbec neexistovala, bylo by to pro všechny lepší.

Dobře vím, co jsem za planetu, díky za optání, a už mě opravdu unavuje pokoušet se vyšplhat v rámci sluneční soustavy na lepší pozici, protože ta moje je naprosto zjevná, jen se zeptejte naší školní kuchařky, té to bylo jasné hned. Na prvním stupni základky, když si ostatní hledali kamarády, jsem já hledala prostor, který bych pomocí fantazie naplnila čímkoli, čeho by se mi zachtělo, většinou motýly, protože ti pro mě představovali vrchol dokonalosti, byli jako skutečné víly, jenom s ještě krásnějšími křídly. Když jsme měli volno na hraní, občas jsem se v motýly proměňovala, ne jenom v jednoho, ale v celé hejno, stovky motýlů, tančila jsem po mokrému trávníku a rukama jsem přitom znázorňovala úchvatný kaleidoskop barev. Spolužáci se zatím honili po malinkém plácku a hráli na babu. Fakt jsem to nechápala, v duchu jsem se jich pořád ptala: „Copak vám nevadí tlačit se v takovém davu?“

„Nedělej si starosti, andítku,“ řekla kuchařka, když si jednou všimla, jak na ostatní děti zmateně zírám. „Ty jsi Pluto. Nejlepší je ti mimo centrum dění.“ Při úsměvu jí vystoupily vrásky. „Na tom není nic špatného.“

Až do druhého stupně jsem jí věřila. Pro sedmáky se tenkrát pořádala uvítací diskotéka a DJ dokonce ani nebyl ničím tátu, ale opravdový teenager s nějakým čínským symbolem vytetovaným na bicepsu.

„Kuřecí kung pao,“ odpověděla jsem, když se mě dvě holky s vyvalenýma očima zeptaly, co si myslím, že ten symbol

znamená. „Se smaženou vaječnou rýží.“ Holky se zašklebily a odtancovaly ode mě, takže jsem se před hlukem sálu uchýlila do místnosti, kde učitelé prodávali sladkosti, a bože můj, paní učitelka Millerová měla čokoládové tyčinky tak šíleně rozházené, že jsem je zkrátka musela poskládat do úhledných pyramidek, a pak jsem se vytratila a usadila se na zdi pod stromem.

Doma se mě pak Jack zeptal, jestli jsem se dobře bavila, a to takovým tónem, jako by odpověď znal už předem, ale já jsem ho překvapila a přikývla, protože jsem myslela na to, jak měsíční paprsky pronikaly mezi větvemi stromu a vytvářely mi na kůži stříbrné vzory.

„Vážně?“ Hlas mu okamžitě ožil, stejně jako výraz tváře. „Fakt? No to je úžasné, Tessie-T. Skutečně úžasné. Nová škola a tak dále. Nový začátek. A cos tam dělala?“

„Seděla jsem pod stromem,“ řekla jsem mu a jeho obličej rázem zase povadl.

„S kamarádkou nebo kamarádem? Řekni mi, žes tam byla s někým dalším, Tess. O tomhle jsme spolu přece mluvili.“

Dívala jsem se upřeně skrz punčocháče na prsty u nohou. Máma mi před diskotékou nalakovala nehty na nohou jasně růžovou barvou, i když bylo jasné, že to nikdo neuvidí.

„Tess?“ ozvala se z křesla, napůl schovaná za hromadou sešitů, které opravovala. „Táta se tě na něco ptal. Šla jsi ven s nějakým kamarádem?“

„Samozřejmě že šla,“ odpověděl jí Jack. „Přece si pamatuje na tu naši debatu, ne, Tessie-T? O tom, jak je důležité zapadnout mezi ostatní? To přece děláš, ne? Zapadáš?“

Na tohle evidentně existovala jen jedna správná odpověď. Nestáli o žádné Pluto. Chtěli přinejmenším Merkura nebo Venuši. Přikývla jsem, pohnula jsem hlavou rovně dolů a pak zase nahoru a pak šklubavě dopředu, protože Jack mě poplácal po lopatce, právě tam, odkud mi dřív vyrůstalo levé motýlí křídlo.

„Hodná holka!“ prohlásil, a jestli předtím promluvil živěji, teď už jako by se jeho hlas vysloveně vznášel, v nedohledné výšce nade všemi obavami, že se zapadnutím mezi ostatní budu mít vždycky potíže. „Tak nám o té kamarádce něco pověz. Nebo je to kamarád?“ mrkl na mě a přitáhl mě na pohovku. Jako obvykle v ní pera zavržala a jako obvykle jsme museli uspořádat polštáře, a když se k nám vmáčkla i máma, oba jsme divadelně zasténali. Na to nás píchla červeným perem a pak řekla. „Tak do toho, Tess. Jak se jmenuje?“

„Anna,“ odpověděla jsem a bylo mi fuk, že kecám. Přes mou hlavu si vyměnili ty své pohledy plné nějakého pocitu, který mi nebyl povědomý, a pak mi došlo, že je to pýcha. Úplně mě obklopila, hřejivá, prosycená nadějí, jako zlatý kokon, který mi měl pomoci přeměnit se v cosi ještě báječnějšího než motýla. Když jsem si pak šla lehnout, klekla jsem si před Jediho a složila tajný slib, že se budu snažit být ideální dcera, pokud se on vynasnaží být ideální pes, a on svěřil chlupatou bílou hlavu, protože chápal, že to znamená konec se rvačkami s jeho úhlavním nepřítelem Bobbinem, který patří Andrewovi odvedle.

Zvedla jsem ruku a on packu.

„Nechť nás provází síla.“

A pár let nás celkem provázela. Jedi Bobbina pořádně dlouho nekousl a já jsem se ze všech sil snažila chovat

hlučněji, živěji a zábavněji, než jsem si sama připadala, snažila jsem se nasadit si tu osobnost jako klaunský klobouček, abych všechny kolem sebe rozesmála. Především Jacka.

No, tak s tím už je konec. Po tom, co jsem si přečetla u něj na počítači, s tím končím. Už ten slib nemusím dodržovat, což znamená, že Jedi taky ne, takže mohl by prosím někdo laskavě mému psovi vyřídit, že ta dohoda už NEPLATÍ? Leopard se nemůže zbavit svých skvrn, pes nemůže změnit svou povahu a planeta nemůže změnit svou polohu ve vesmíru. Jsem Pluto, a proto si od toho chlápka na benzínce, který mi neřekne ani slovo, vezmu účtenku taky beze slova, ale můžete mi věřit, že po těch čtyřech letech, kdy jsem porušování trapného ticha brala vždycky na sebe, to pro mě není žádná procházka růžovým sadem.

Čekám, až červená na semaforu zastaví neexistující provoz na téhle fakt nijak rušné silnici, kde bych vlastně vůbec nemusela postávat na chodníku, dokud mi nějaký přístroj nepovolí přejít na druhou stranu. Takhle se chovají holky, kterým hrozně záleží na tom, aby všechno dělaly správně, a já se právě teď zoufale snažím udělat něco špatně, čili prostě vkročím do vozovky a ani se nerozhlednu na obě strany a kašlu přitom na celostátní kampaň za zvýšení bezpečnosti chodců, protože jsem zkrátka taková rebelka.

„Seš slepá nebo co!“ zařve řidič dodávky a dupne na brzdou. Samozřejmě se podívám, jestli to není on, ale aby to byl můj táta, na to nadělá trochu moc kraválu, řve bla bla tohle

a bla bla tamto, protože kvůli mně musel zabrzdit tak prudce, že si přitom určitě odřel svoje zbrusu nové gumy, které ho přišly na pořádný balík, jestli si to snad neuvědomuju. „Příště se laskavě koukej na cestu, holčičko!“

Můj skutečný táta by nikdy nebyl takhle hrubý, to prostě vím. I kdyby se naštvál, tak by mi pak nabídl ruku, aby se omluvil. Potom bych k omluvě napráhla ruku i já a on by ruku zvedl ještě výš, jako že na sebe bere větší část viny, jenže já bych pak ruku zvedla úplně nejvýš, abych ukázala, že to byla jenom moje chyba. A v ten moment, kdy bychom se špičkami prstů už skoro dotýkali oblohy, bychom se oba usmáli úplně stejným úsměvem a on by vydechl: „Tak to jsi ty!“

„To jsem já!“ odpověděla bych a potom bychom se objali rovnou uprostřed silnice a všichni kolem by nám začali tleskat, jako když film končí happyendem, k jakému ve skutečném životě nikdy nedojde, Tess, takže si nepředstavuj nemsyly.

Na chodník se dostanu rychlým kolébavým krokem, který poslední dobou používám místo běhu, a kdy vůbec k tomuhle došlo, kdy přesně mi tyhle pruhované šaty, které mají mít střih do áčka, ale na mně se tvarují spíš do óčka, začaly být takhle těsné, to by mě zajímalo. Podle Jacka bych si měla dělat starosti, že tloustnu, ale já jsem se svou postavou spokojená, po pravdě řečeno, někdy se postavím před zrcadlo, prsa si chytnu do dlaní a říkám si, že za pohled na moje tělo by dost chlapů slušně zaplatilo, a tím nemyslím jen ty, co mají úchylku na tlustošky, takže asi tak.

Vydám se po chodníku a pěkně hrdě se přitom nesu, břicho vystrčené, náhle mě zaplaví úžasný pocit ve stylu *kou-*

kejte se poklonit a vzdát úctu úžasné Tess a začnu se rozhlížet po taxíku, aby mě jakoby kouzlem odvezl za dobrodružstvím. V kapse kabátu mám spoustu drobných a představa, že si vezmu taxík, mi připadá tak trochu pohádková, jako že prostě jen mávnu rukou a zastavím tak černý kočár, kterému dám pár zlatých mincí, a on mě dopraví, kamkoli si zama-
nu, tedy v mezích zdravého rozumu a rozpočtu čítajícího devět liber. A místo, kam se chci nechat dopravit, je vlakové nádraží Manchester Piccadilly, protože nakonec hodlám dorazit na adresu Finsbury Tower, Bunhill Row sto tři až sto pět v Londýně, a tahle slova si v duchu rytmicky přeríkávám pořád dokola, takže mě celkem překvapí, když se mi konečně podaří chytit taxík a řidičovi místo toho řeknu svou vlastní adresu.

„To je někde u chorltonské školy, ne?“ zeptá se řidič a zahne opačným směrem, než jel předtím. Ještě pořád si to můžu rozmyslet. Jsem připravená vyrazit a ta moje zlatá rybka taky, jenže stejně zamumlám: „Jo, přesně tam. Hned vedle školy. Uprostřed bloku, asi tak v půlce ulice.“

Vyjedeme směrem od nádraží a za chvíli už zatáčíme do naší ulice. Něco by se mělo dít, něco, co by odůvodnilo, jak mi šíleně buch, buch buší srdce, ale ne, auto zpomaluje a brzdí u našeho vchodu. Dům vypadá úplně stejně jako dřív. Nad stejnou stříbrnou schránkou je stejné stříbrné číslo. Ve stejném okně obýváku visí stejné záclony. A já budu dneska večer nepochybně zase ta samá holka, budu sedět na té samé pohovce a koukat na tu samou televizi v tom samém overalu s tygřím potiskem, i když daleko líp by se ke mně hodil myší kožíšek.

„Šest liber padesát, až budete moct.“

Podám mu hrst mincí, ale nevystupuju a ještě pár vteřin si představuju, že bych ve svém obyčejném a utápnutém životě doopravdy mohla aspoň jednou udělat něco velkého a odvážného.

„Je to ta adresa?“

„Jo,“ odsouhlasím, ale ani se nepohnu, abych otevřela dveře. Řidič se ke mně od volantu tak trošku, ale ne úplně otočí.

„Není vám nic, nebo jo?“

Je od něj hezké, že se ptá, ale hlas má zastřený kupou starostí a oči má unavené, jako by říkal: *Zase jedna rozhozená pubertáčka, co včera v noci něco vyvedla a teď se potlouká po ulicích*, přesně tohle vyjadřuje jeho obličej, zatímco řidič zběžně zkoumá ten můj. Možná kdyby se ke mně otočil ještě o kousek nebo kdyby vypnul motor nebo sundal ruce z volantu, místo aby ho takhle pevně svíral, pak bych mu možná řekla, co jsem včera večer viděla.

Ale takhle se radši dám dohromady. „V pohodě.“

Nebe pláče, nad mým návratem cítí buď úlevu, nebo zklamání, těžko říct. Stojím v dešti, koukám se na dům a vyrovnávám se se skutečností, že závěsy v mámině a Jackově ložnici jsou pořád zatažené, takže se nikdy nedovědí, že jsem na čtyři hodiny a třináct minut utekla. Ve chvíli, kdy odemknu dveře, taxík mizí. Po špičkách vejdu do domu a dívám se, že mi ještě pořád připadá jako domov.

KAPITOLA 2

V kuchyni jsou cítit připálené špagety, což dokazuje, že se včerejší večer skutečně odehrál, nedá se o tom pochybovat. Mám uši nastražené, abych zaslechla mámu nebo Jacka, opatrně se vyhýbám skřípajícím prknům v podlaze a plížím se k umyvadlu, abych si natočila sklenici vody. S kohoutkem studené vody je to náročné, ale povede se mi pustit ho tak akorát, aby teklo dost vody a přitom necákala.

V domě panuje ticho. Tedy ne úplné, ale všechny zdejší zvuky tak dobře znám, že je skoro nevnímám.

Naslouchám ještě pozorněji, veškeré vrzání, vzdychání a praskání se mi v hlavě mění v něco podivného, až se přinutím se tam podívat. Dveře Jackovy pracovny jsou otevřené, takže i odsud vidím jeho naprosto obyčejný laptop, jenže v nejhlubším a nejtemnějším koutku toho počítače se skrývá soubor s názvem DCNETWORK BLOG, který obsahuje šest set sedmnáct tajných slov.

A ta slova Jack napsal včera.

Jack je napsal, a tahle nesporná skutečnost mi sedí v mozku a vyvolává v něm pocit jako v překyseleném žaludku, hlavně kousek za pravým spánkem, kde mi tepe žíla.